

Udělen gen. souhlas 

Kategorie: L3

Jméno a příjmení soutěžícího: Anna Kupčíková

Datum narození a věk: 20. 8. 2007

Škola: ZŠ gen. Heliodora Píky Štítina, Komenského 26, Štítina

Jméno vyučujícího a kontakt: Mgr. Zuzana Klimešová, klimesova@zsstitina.cz

Kontakt (školní e-mail): kupcan23@zsstitina.cz

Silnější než kdy dřív

Posedávám před troskami domu již nějakou tu chvíli a stále nedokážu přestat myslet na tu hrůzu, jež se mi přihodila. Kdybyste se mě včera zeptali, jak se mám, bez rozmyslu bych vyhrkla, že už to ani lépe nejde, jenže dnes nedokážu pomyslet ani na malý kousek něčeho, co by mi dokázalo vykouzlit úsměv na tváři. Mé bílé zoubky, vždy jako perličky, nemáte šanci zahlédnout. Můj výraz zůstává dokonale bez emocí a já stále nevnímám dění okolo sebe.

Hasiči dohašují poslední malá ohniska a sousedé zvědavě vykukují z oken, aby dokázali zahlédnout i to, co se vlastně vůbec nepříhodilo. Ano, klepy se šíří rychlostí světla a tentokrát je budu slyšovat o sobě. Avšak doufám, že na to vše jednou zapomenou. Na celý dnešní den a také na všechny ty pomluvy, které se během pár chvil rozšíří snad po celém světě.

Potřebuju ale někomu říct úplně všechno a já si vybrala právě vás, protože doufám, že právě vy mě za mé chyby vinit nebudete.

Dnes jsem, ostatně jako každý jiný den, vstala s energií pod bodem mrazu z vyhřáté postele a první věc, kterou jsem musela popadnout, byla kapsle do mého červeného milovaného kávovaru. Vlastně jen díky kávě dokážu alespoň nějakým způsobem celý den fungovat a nevyvrátit se na místě vyčerpáním.

V klidu jsem usedla k jídelnímu stolu pro čtyři a začetla se do mé oblíbené knihy. Pro lepší atmosféru jsem si na okně zapálila svíčku se sladkou vůní pomeranče a pokračovala ve čtení. Má kočka Peggy mi posedávala na klíně a nahlas vrněla spokojeností.

Do knížky jsem se tak ponořila, že má mysl dokonale zapoměla na čas.

Kabelka, klíče a mobil se okamžitě objevily v mé ruce. Já za sebou zabouchla dveře od domu a rychlým krokem vyrazila do mé milované práce.

Právě před pěti lety jsem vystudovala lékařskou fakultu, a právě pět let pracuji jako stomatoložka v místní ordinaci.

Navlékla jsem na sebe svoje zubařské oblečení a jen vyčkávala na prvního příchozího.

Celý můj pracovní den probíhal zcela bez komplikací a vše šlo podle plánu, až do oné osudné chvíle, kdy mi zazvonil telefon s neznámým číslem. „Vargasová, co si přejete?“ pronesla jsem lehce nervózním hlasem. „Váš dům dnes ráno začal hořet. Dostavte se prosím co nejrychleji domů,“ řekl hlas v telefonu a mně se před očima objevila tma. No a v té tmě se nacházel jen ráno zapálený plamen svíčky. Mobil mi z ruky vypadl a displej se roztříštil o podlahu s kachličkami. Na nic jsem nečekala. Rychle zaúkolovala sestru, aby všechny přeobjednala na jiný termín a rychlostí blesku vyběhla z ordinace.

Nohy se mi motaly všemi směry, ale já se nedokázala zastavit. Musím rychle domů. Říkala si má hlava, a tak se mé nohy rozhodly nezastavit ani na vteřinu. Domy a zahrady místních občanů zůstávaly daleko za mnou.

Už z dálky jsem viděla tu hrůzu. Celý dům plál rudými plameny a černý kouř se z důvodu větru rozvál na všechny strany. Hasičské auto stálo na mé zahradě a hasiči v černých protipožárních oblecích s reflexními prvky statečně hasili mnou napáchanou škodu. Vyčerpáním jsem padla k zemi a vyjeveně civěla na tu pohromu. Kde teď budu žít? Co bude

dál? Všechny tyto otázky mi problikávaly hlavou, avšak já neznala odpověď. Sloní slzy stékaly po mé bledé tváři a já je nedokázala zabrzdit. Kolena zabořená v trávě kompletně zhnědla kvůli bláta způsobeného včerejším deštěm. Škoda že neprší, pomyslela jsem si. Alespoň by nešla vidět má slabost a vypadala bych alespoň trochu vyrovnaně.

Plameny stále šlehaly do všech stran, jelikož je vítr roznášel na celou konstrukci domu. Nedařilo se ani těm odvážlivcům s helmami na hlavě a proudnicemi v ruce. Všichni vypadali zoufale.

Snažila jsem se myslet na něco, co by mě dokázalo alespoň krapet rozveselit. Peggy, to právě ona by to dokázala bez sebemenší námahy. Vždy dokáže vycítit mé pocity. V tu chvíli ve mně hrklo ještě víc než doposud. Má milovaná kočička se během toho všeho nacházela doma. Co když už tady není, co když už ji nikdy nepohladím po heboučkém šedém kožíšku? Chci ji opět pochovat u mě v náručí. Avšak nyní už to nikdy udělat nemusím.

Oblíčeje se mi ukryl v rozklepaných dlaních a já se na to vše nezvládala ani koutkem oka podívat. Mé vzlyky jsem se snažila co nejvíce utlumit, avšak marně. Potoky v mých očích nešlo zastavit. Tekly jako rozbouřená řeka. Když v tom se tiše něco otřelo o má záda. Zprvu jsem ten dotyk ani trochu nepocítila kvůli návalu bezmoci. Prudká otočka zapříčinila to, že se mé oči opět střetly s těmi oranžovými. Byly plné lásky, která směřovala jen a jen ke mně. Bez rozmyslu jsem trochu špinavou Peggy od popela lapila do svého objetí, a i ona se ke mně ještě více přitiskla. Alespoň něco mi zůstalo.

Společně jsme tak bezmocně sledovaly dění před námi. Stále jen plameny, dým a šum větru. Dokázala bych se vsadit, že i šedouňká kočička uvnitř tiše plakala. Ještěže my dvě jsme nyní v bezpečí a nic jiného kromě šrámů na duši nám nehrozí. Navždy si budu vyčítat tu zapálenou a mnou nestřeženou svíčku na okně a vždy, když znovu nějakou zapálím, vzpomenu si na tyto děsy a nejistotu. Bojím se všech těch překážek následujících dnů, ale vím, že to dokážu. Zvládla jsem již spoustu věcí a věřím, že tato vzpomínky se zařadí mezi ty ostatní.

Můj dům už vlastně ani domov nepřipomíná. Střešní trámy se kompletně zřítily pod náporem žáru a už teď je mi jasné, že toto již nepůjde zachránit. Vlastně jen vyčkávám, kdy se dům před mými zraky zřítí k zemi a tím se odstartuje nová obtížná kapitola mého života. A přesně tak, jak tomu mé predikce napovídaly, za nepatrnou chvíli se zbytky domu opravdu válely všechny na hromadě a oheň na nich pomalu zpomaloval. Plameny již nešlehaly tak vysoko do vzduchu a tmavý nebezpečný kouř slábl.

Stále stojím před zbytky obydlí a už se tak nějak snažím brát situaci více s nadhledem. Pociťuji zármutek a zoufalství, avšak vše se snažím hodit za hlavu. Sice to rozhodně nepříjde hned a budu si muset prošlapat opravdu těžkou cestu, ale věřím v sebe sama, a to podle mého znamená nejvíce.

„Slečno, jste v pořádku?“ nadhodí otázku někdo za mými zády. Hlavu natočím směrem k neznámé osobě a pohled mi spočine na mladém požárníkovi, jenž tak moc odvážně bojoval s nebezpečným živlem a nebál se kvůli mně riskovat život.

Hasiči nikdy neví, jestli přijdou po práci domů, nebo že se opět shledají se svou rodinou a blízkými. Všechny těchto lidí si nesmírně vážím a nedokážu popřít ten hřejivý pocit faktu, že na světě stále cupitají lidičky, kteří dokážou tyto věci podstoupit pro ostatní, i když to právě oni mockrát neocení. „Ano, ano jsem,“ odpovím velmi prostě a opět se zahledím na ohořelý trávník u mých nohou. Dokázala bych odhadnout jeho pokývnutí hlavou a následný odchod směrem k ostatním kolegům. Avšak nic z toho se neodehrálo. Posadil se vedle mě a ruku mi opatrně položil na záda. „Vím, že v pořádku nejste a rozhodně je to pochopitelné,“ začal pomaličku a já naslouchala jeho slovům. „Nikdo by se ve vaší situaci nedokázal cítit radostně a rozhodně tento pocit nikdo nepochopí, dokud ho sám neprožije,“ pokračoval tiše a mně se po tváři skutálela jedna neposedná slzička. Ihned jsem ji rukávem mikiny otřela, aby neviděl mou slabost, i když to moc dobře věděl. „Já však ve vás věřím, tak jako v každého člověka v podobné situaci. Většina to chce hned na začátku vzdát. Přestat žít svůj vysněný život a zakopne hned o první velkou překážku. Nedokážu jim to dát za zlé, ale když někdo v něco opravdu věří, dokáže i to, o čem se ostatním ani nesnilo.“

Proud slz mi stékal po rudých tvářích a já cítila pocit bezpečí, když svou ruku nesundal z mých zad, a mé třesoucí tělo tak zůstalo o něco klidnější.

Přesně tuto, pro mě nyní nejdůležitější věc, jsem při práci hasiče zapoměla zmínit. Tu skvěle odvedenou práci terapeuta ve chvílích, kdy ji člověk nejvíce potřebuje.